

ВЕНЕРА

Обидена Венера,
изземва си любовта.
Отрича обета даден
да ръси от космоса любов.
Окайва щедростта си -
да опазва от самота...

Ожесточена, изнася нашите деца -
още бебета, в призрачната си кошница.
Обещава да са охранени, гладки,
с усмихнати лица...

Безмълвни гълъби, невинни,
подло в кулата си скрива ги,
и ний земните копнеем
за перце от белите им крила.

Насълзени ръце протягаме
към разчорлената ѝ метла,
на колене падаме с искрена молба.
Целуваме метящите краища
на балната ѝ овехтяла пола...

А тя, освирепяла, превива се от кикот.
И ушите ни смъртоносно бучат.
Слепи, глухи в скалите ѝ се мятане.
А в душите ни е пустинен мрак.

Ах, децата ни, поотраснали орли,
спускат се от вкаменената ѝ
от бездушие глава, досущ с нашите лица.
Разкъсват ни с яките си клюнове!
Поднасят ѝ опустошените ни сърца -
благодарствени дарове...